

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

De raadselachtige schilderijen van Ulrike Hogrebe

Stigter, S.

Publication date

1997

Document Version

Final published version

Published in

Kunstbeeld

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Stigter, S. (1997). De raadselachtige schilderijen van Ulrike Hogrebe. *Kunstbeeld*, 21(9), 63.

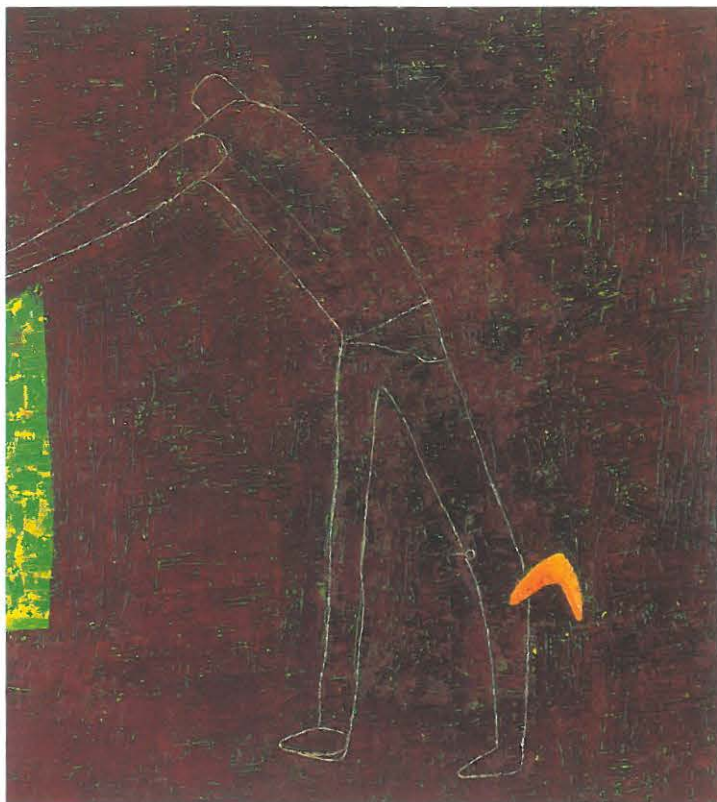
General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

De raadselachtige schilderijen van ULRIKE HOGREBE

Ulrike Hogrebe: zonder titel, 1997; gemengde techniek op doek, 170 x 190 cm

De schilderijen van Ulrike Hogrebe bestaan hoofdzakelijk uit een intens diepe kleur en enkele broze lijnen van één of meerdere figuren. Het zijn poëtische beelden, die een heleboel kunnen zeggen, maar niet zo gemakkelijk hun geheim prijsgeven. De mysterieuze beeldtaal ligt ingebed in de gelaagde structuur van het schilderij.

De lineaire, kinderlijke tekenstijl van Ulrike Hogrebe (1954 Münster) herinnert aan rotstekeningen. Dat idee wordt versterkt door de grillige structuur van het oppervlak en het ontbreken van perspectief, lichtval en schaduw. De figuren in het werk van Hogrebe lijken deel uit te maken van een beeldtaal. Het is echter niet makkelijk om de tekens te lezen en hun samenhang te interpreteren. Herkenbaar zijn bijvoorbeeld een menselijk figuur, een dierlijk figuur, of een combinatie daarvan, zoals een vogel met een tuin-

broek aan, een plant, een ladder, een wagen, een bootje maar ook abstracte figuren. Allemaal tekens die een diepere betekenis kunnen symboliseren. Een poging tot lezen stuit op verwarring en twijfel aan de onafhankelijke betekenis van de beeldelementen.

Wat betekent bijvoorbeeld een boemerang die langs een horizontaal gekieperd menselijk figuur suist? Heeft de boemerang hem geraakt en valt de mens nu? Of maakt de figuur een handstand op het groene gras en symboliseert de boemerang dat hij weer op zijn pootjes terecht komt? Wil dat zeggen dat de mens na al zijn buitelingen weer terugkomt waar hij begon? Betekent het dat we niet vooruitkomen? Het blijven vragen en de antwoorden kunnen alleen in gedachten worden gegeven en niet door de schilderijen. Misschien behoeven de vragen geen antwoord. Zo blijft het werk van Hogrebe raadselachtig mooi. Haar composities komen dan ook niet voort uit het idee iets te vertellen, maar eerder uit formele

ideeën over de beeldende kwaliteit van de kleur en vorm.

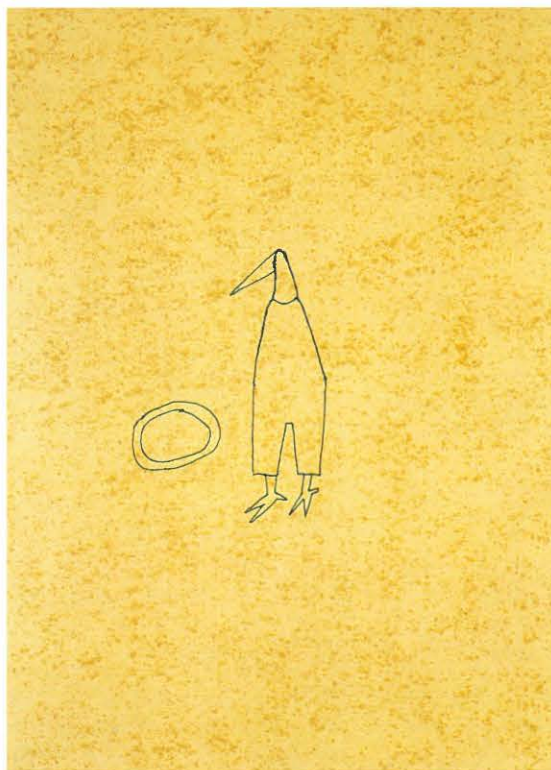
Dat komt naar voren in de manier waarop Hogrebe de ruimte van een tweedimensionaal vlak interpreteert. Doorgaans wordt de ruimte tussen herkenbare figuren als restvorm beschouwd, als achtergrond. Maar in het werk van Hogrebe zijn de kleur en de structuur rond de figuren zo belangrijk, dat niet alleen het grootste gedeelte van het doek daaruit bestaat, maar dat het ook een groot deel van het karakter van het werk bepaalt. De structuur van het doek is verrijkt met stukjes stof en papier en door de overheersende kleur schemeren talloze andere kleuren. De figuren zijn eigenlijk gevormd door deze materie; de contouren zijn schokkerig, alsof de verf de lijnen in een bepaalde richting heeft geduwd. Hogrebe heeft al schilderend steeds meer vormen, kleuren en lijnen gereduceerd. Door dit arbeidsproces blijft een schaars aantal krachtige vormen over. Deze tekens zijn dus eigenlijk de restvormen. Soms zijn de figuren letterlijk uit de verflaag gekrast. Achtergrond en voorstelling zijn dus nauw met elkaar verweven, wat de abstracte kwaliteit van het schilderij benadrukt.

CHRISTIAN CABURET

Het nieuwe werk van Ulrike Hogrebe wordt tezamen met dat van de Franse kunstenaar Christian Caburet getoond bij Galerie BMB. Op veel punten komt hun werk overeen. In de schilderijen van Caburet gaan eveneens onder de bovenste laag verf nog veel meer tekens en kleuren schuil. Er zijn nog slechts sporen van zichtbaar. Caburet gebruikt in zijn werk echter geen beeldtaal, maar tekens van een vergeten schrift om het mysterie rond het onvertelde verhaal weer te geven. Het werkelijke verhaal zullen we zelf met behulp van de aanknopingspunten moeten reconstrueren. Hierin ligt de kracht van het werk van zowel Hogrebe als Caburet; wat wij werkelijk zien is de ontstaansgeschiedenis van de schilderijen. De tekens zijn daarbij raadselachtige aanwijzingen die de toeschouwer blijven fascineren.

Sanneke Stigter

Ulrike Hogrebe en Christian Caburet in Galerie BMB, Kerkstraat 127-129, Amsterdam van 30 augustus t/m 8 oktober, wo.t/m za. 12.30-17.30 uur + 1e zo. v.d. maand 13.00-17.00 uur.

Ulrike Hogrebe: zonder titel, 1993; inkt op papier, 32 x 25 cm